

Търсеши очи...

Или размислите на един учител

Ето ги там. Навсякъде. Аз мисля, че трябва да съм много отговорна и да отворя още по-широко техните очи. Какво ли знаят те? Какво ли искат да научат още? Надниквам в тях и виждам – дълбини, светлини, личности и много усмивки. Да, наистина е така. Детските очи на неизменно искрени и пламенни. **Защото наистина търсят да намерят.** Пътят е ясен. В посоката, която аз им показвам. Аз – УЧИТЕЛЯТ. Много трябва да съм отговорна. Защото някой не само трябва да им покаже правилната посока, но и трябва да и им разкаже и да им даде пример.... Въпреки, че днес обществото не ни приема като хора, мотивиращи и вдъхновяващи техните деца, аз съм силна, аз вярвам, че трябва да сме с поглед напред и да даваме и излъчваме знания, интерес и сила на учениците.

Няма да забравя моето детство, моят първи учебен ден – далечната 1983 година. Много се вълнувах в този ден, защото не познавах никого в класа. Затова пък нейните очи ги помня. Те показваха каква е тя. Учителката ми беше стройна, млада и желаше да ни покаже всичко. Толкова много ми се стоеше с нея, че си измислях какви ли не въпроси, само и само да бъда с нея. Говореше ясно и в същото време много завладяващо. От нея научих думи, които и до днес винаги свързвам с класната стая на втория етаж и моя чин до прозореца – „Благодаря“, „Ще се справиш!“, „Трябва да си настойтелна!“, „Търси и ще намериш“....и още много други. От нейните чисти очи се научих да гледам напред, да съм настойтелна и винаги да отстоявам позицията си. От нейните очи видях света такъв, какъвто аз исках да бъде и наистина много ми харесва и сега. Учител съм, като нея! Да – УЧИТЕЛ!

Винаги съм знаела, че ще стана учител. Винаги съм знаела и какъв учител ще стана – мотивиращ, иновативен, подкрепящ и насочващ. Старая се и да бъда такава. Обичам да гледам очите на децата, когато имат задача и творят. Обичам да гледам в техните очи, когато срещат трудности, когато ги похваля или когато се шегуваме. В очите им се чете желание, стремеж към новото и повече. Понякога виждам страх и несигурност, но знам, че тогава аз трябва да съм начело и да им покажа, че могат да се справят. А техните очи! Очите им са тези, които ги издават и ми казват докъде съм стигнала.

Не съм съгласна, че всички ученици са се променили. Та те са си същите, но на фона на новото време и условия. И трябва да бъдат такива – искащи, можещи и да им покажем, че с повече труд, наистина ще успеят. Аз знам, че времето ги прави по-нетърпеливи и по-можещи, защото имат всичко и са задоволени с какви ли не неща. Но нали аз съм този, който трябва да им даде пример и съвет? Аз – УЧИТЕЛЯТ!

Помня всичките си ученици. За всеки мога да кажа по нещо - няма ученик, който да не е казал нещо, да не направил нещо, с което да го запомня. За всеки един от тях знам какво са искали да ме питат или да ми кажат техните очи. Защото в очите се четат мислите им. Очите!

Ето ги там. Навсякъде. Търсещи и знаещи очи! Истински и чисти очи!

Соня Данчова Крънчева

СОУ „Братя Петър и Иван Каназирев“

Град Разлог